

neboť nebezpečí, které je při rychlé jízdě automobilem v městě v blízkosti malých dětí samo o sobě značné, bylo tu zvýšeno nemožností jakéhokoliv vybočení do prava před překážkou, která právě z levé strany hrozila. V této námitce je tudíž zmateční stížnost bezdůvodná a bylo ji proto v celém rozsahu zavrhnouti.

Čís. 4198.

Nevyplývá-li z plné moci, že byla udělena před hlavním přelíčením, jest doručiti kontumační rozsudek obžalovanému.

(Rozh. ze dne 9. června 1931, Zm I.616/30-1.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací poukázal v trestní věci proti Arnoštu D-ovi pro zločin podle § 85 b) tr. zák. krajský soud v Liberci, by vyžádal od Dra Edmunda P-a plnou moc obžalovaného. Podotkl, že z plné moci musí vycházeti, že byla udělena Dr. P-ovi před hlavním přelíčením, t. j. před 3. červnem 1930, neboť jinak by bylo kontumační rozsudek s poučením o opravných prostředcích doručiti obžalovanému.

Čís. 4199.

Vyhrožovala-li manželka manželovi (v době rozvodu) děláním dluhů na jeho jméno a na jeho účet, nedopouští se ani manžel ani ten, kdo na jeho žádost napsal a v novinách uveřejnil výstrahu, by jí nikdo nedával nic na dluh, urážky na cti.

(Rozh. ze dne 10. června 1931, Zm I 210/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. prosince 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn ze soukromé obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 489, 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 Sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňované hmotněprávní důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) a b) tr. ř. nejsou opodstatněné, neboť, vezmou-li se za základ právního posouzení formálně bezvadná skutková zjištění napadeného rozsudku, nelze mu důvodně vytýkati, že právně mylně dospěl ke zprošťujícímu výroku. Nalézací soud zhodnotil význam, dosah a smysl pozastavených článků tak, že v nich nejsou uvedeny činy nepočetné, kterých by se byla dopustila soukromá obžalobkyně, že se v nich nemluví o skutečnostech ze soukromého života, které by se dotýkaly cti soukromé obžalobkyně,

a že by se jen z poslední věty: »Varuji každého, by jí — t. j. soukromé obžalobkyni — nic na můj účet na dluh nedával,« dalo souditi na hanění soukromé obžalobkyně, t. j. vinění z (určitých) opovržlivých vlastností, neměl-li původce zpráv příčiny k výstraze. Tento výklad je výronem skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu, a zrušovací soud je jím vázán, nelze-li mu vytýkati nelogičnost. Tím jsou vyloučeny objektivní skutkové podstaty §§ 488, 489 a 490 tr. zák. a mohlo by jíti jen o skutkovou podstatu § 491 tr. zák. V tomto směru byl přípustný důkaz pravdy, t. j. důkaz o takových projevech a jednáních soukromé obžalobkyně, které by nasvědčovaly možnosti, že bude v budoucnu na účet svého manžela dělati dluhy. Důkaz ten se obžalovanému zdařil. Nalézací soud zjišťuje, že původcem pozastavených zpráv byl Adolf M., manžel soukromé obžalobkyně. Tím není ovšem podle obecných zásad trestního zákona a podle zjištění napadeného rozsudku vyloučeno, že obžalovaný František M., — jenž na žádost a zmocnění Adolfa M-e napsal ony zprávy i s podpisem Adolfa M-e na stroji, dal je do tisku a zaplatil náklady tisku — je spolupůvodcem zpráv a jako takový za ně spoluzodpovědný. V tom má stěžovatelka pravdu. Ale, je-li obžalovaný právě tak zodpovědný, jako by byl Adolf M., jest přiznati, že mu prospívá také vše, co vyvíňuje Adolfa M-e (§ 5 tr. zák.). Soud nalézací pak usoudil, že Adolf M. byl jako manžel soukromé obžalobkyně oprávněn uveřejniti pozastavené výstrahy, ana mu soukromá obžalobkyně hrozila děláním dluhů. Podle toho, co uvedeno, je tedy i obžalovaný prost trestné zodpovědnosti, je-li správným zmíněný předpoklad prvního soudu o Adolfu M-ovi. V té příčině se zrušovací soud přidává k soudu nalézacímu. Je zjištěno, že soukromá obžalobkyně žádala na svém manželu Adolfu M-ovi den před uveřejněním oněch výstrah 3.000 Kč na domácnost, jinak »že mu nadělá dluhů, až ho z toho bude hlava bolet«, a že Adolfu M-ovi hrozilo nebezpečí, že si soukromá žalobkyně nakoupí věci a že on je pak bude musiti zaplatiti. Adolf M. se tedy chtěl výstrahami v novinách jen uchrániti proti nepříjemným následkům toho, čím mu jeho manželka vyhrožovala (děláním dluhů na jeho jméno a na jeho účet). K tomu byl zajisté oprávněn. Adolf M. něvinil v uveřejněných zprávách soukromou obžalobkyni z nějaké opovržlivé vlastnosti, snad z náklonnosti k děláním dluhů, z děláním dluhů ze zvyku, nýbrž varoval jen jako manžel soukromé obžalobkyně každého, by jí nedával nic na dluh (na jeho účet), poněvadž on nebude za ní nic platiti. Že se výstraha týkala budoucnosti, je samozřejmé, ana soukromá obžalobkyně hrozila Adolfu M-ovi do budoucnosti. Poukaz ke společenským vrstvám, do nichž strany patří, není s to, by vylučoval oprávnění Adolfa M-e k uveřejnění výstrah, neboť nelze tvrditi, že by takové uveřejnění bylo v příslušných společenských kruzích něco neobvyklého.

Čís. 4200.

Zavinil-li si odsouzený sám, že byl jiným než k výkonu trestu příslušným soudem držen ve vazbě po tak dlouho, dokud soud pro nařízení výkonu trestu příslušný o tom nezvěděl a výkon trestu nenařídil, tím, že